

ההשראה לפסל הכנעני באה מפרו -

וסמל הישראלי היפה נקרא פטר

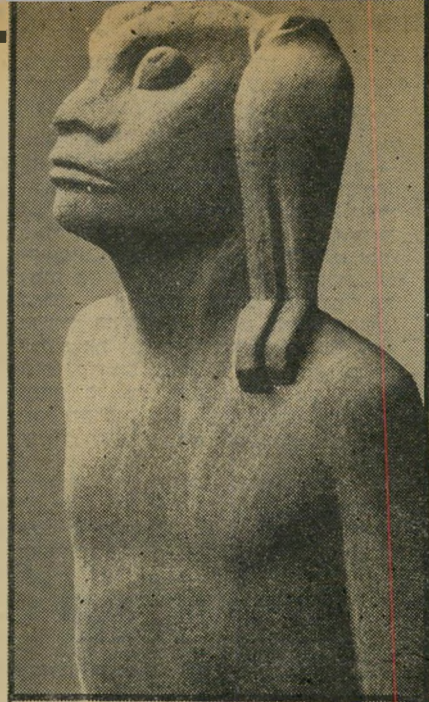
"זה היה המאורע התרבותי החשוב ביותר בארץ בשנים האחרונות", קבע עמוס קינן. וכדרכו, סיפק מייד הסבר משלו: "ולראייה - הטלוויזיה והרדיו הטריחו את עצמם לסקר אותו."

מאה ועשרים האנשים, בהם כמה מן הדמויות הבולטות של התרבות הישראלית, באו לאולם מועדון התיאטרון התל-אביבי, כדי להזכיר את זכר חברם - יצחק דנציגר, פסל, אדריכל, מחנך, רופא-נוף, לוחם פוליטי, שניספה לפני חודש בכביש רמלה בתאונת-דרכים קטלנית ("העולם הזה" 2081).

מבלי שהרגישו בכך, הפכה האזכרה משהו אחר - אזכרה לתקופה שלמה בחיי הארץ.

על הבמה הריקה הוצבו שתי תמונות - דיוקנו של דנציגר עצמו ודיוקנו של "נימרוד" - הפסל שיצר דנציגר בנעוריו, ושהפך סמל לתנועה הכנענית בראשית שנות ה-40.

בזה אחר זה קמו עמיתיו, חבריו ותלמידיו של דנציגר, אמרו מילים קצרות על דמותו של האיש שהשקיף עליהם מן התצלום. בלי משיס, נולד כך הניסיון הראשון להתמודד עם ההשלכות התרבותיות של מה שאירע בארץ במאי 1977.

פסל נימרוד

פרופסור בן-עמי שרפשטיין, שעסק בשנתיים האחרונות בהתקנת ספר של דנציגר על אמנותו: "הדימוי הראשון שחשבתי עליו הוא זה המצוי במיתולוגיה, דימוי של אדם המויאל, שהטבע האנושי

חברים

יצחק דנציגר

מסויים של העבודה שלו, במירווח הקיים בין יצירה לחול, ובשיח ושיג שלו עם מורים וסטודנטים. הכרתי אותו במשך 18 שנים, כסטודנט שלו וכחבר להוראה. כי סטודנטים שאלנו תמיד: מה יצחק נתן לנו? הוא היה דבר טוב ושקרה לנו. איזור ושהי השראה-רהחנית.

"הוא היה אדם יפה. הסטודנטיות אהבו אותו - אבל לא רק הסטודנטיות. כאשר היינו באים אליו, המולת הרחוב היתה מתרחקת והיתה נופלת עלינו שתיקה. אתנחתא מחוץ להמון הסואן, כושריהביר טיו ושליו הספיק להמר את מה שיש לו לומר. הוא היה עובד עם הגוף - ונתקע במילה. היה לו גימגום, שלא קראנו לו

מספרים על נימרוד

גימגום. לא ניתן לבטא את מה שקיבלנו מיצחק. בשבילי הוא עדיין חידה.

"לא הינו מתייחסים ברצינות לרעיונות - אלא לאדם עצמו, כך וזוהי היה מעבר למילים. היתה לנו הרגשה שישנו איזה סוד קסום, שעד הסוף הרבה גם לא הבינו אותו..."

● "כ" מאיר פעלי, שהכיר את יצ" (המשך בעמוד 38)

העלה את העד-האינטימיות בעיני כו" לנו..."

דבר טוב שקרה לנו

● פרופסור מיכה בורג, מהפקולטה לאדריכלות בטכניון, שבה כיהן יצחק דנציגר: "הסרתי אותו בימים, בצד

עוד - כדי שהיצירה תהא שיחזור עבודת האלוהים.

"יצחק שאף בעבודתו להימנע מלהעביר את נושאו להפשטות. שאיפתו היתה ליר צור אינטימיות, לא אינטימית של איש בודד - אלא אינטימיות אינטלקטואלית. החיפוש הזה הביא אותו להשקפה שבה חדל להבין בין האמנות לטבע, וכך הוא

רודף אחריו, הטבע המושג תמיד את צורתו. כך ראיתי את יצחק, שנהג לשר גות את צורתו על-ימנת לרדוף את ה"טבע.

"הדימוי השני הוא של אליווצר. הוא הזכיר לי את ליאונרדו דה-וינצ'י, שלא הסתפק בציור ובפיסול, ועל כן חשב שלשם הבנת האמנות עליו להבין גם ב" ביולוגיה, בגיאולוגיה, בפרספקטיבה ובר

